

Arrest

nr. 44 629 van 8 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op 4 november 2009 een asielaanvraag in. Op 11 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en Igbo te zijn van etnische origine. U bent geboren te Owerri op 24 juni 1985 en groeide op te Akpim.

In 2004 werd uw vader Onyekwere Francis door de gemeenschap van Akpim verkozen tot 'Okaruo'. De Okaruo is de persoon die zijn volk vertegenwoordigt. De 'koning' van Okrika Nweke, 'His Royal Highness Eze Uju I', stelde daarop uw vader aan als Okaruo. Op een gegeven moment ontstond er een conflict tussen de families Abalonu en Nwakocha over een betwist stuk land. De gemeenschap – welke bevoegd is bij conflicten over grond – had beslist dat het stuk grond aan de familie Nwakocha toebehoorde. De familie Abalonu had echter veel geld en aanvaardde de beslissing van de

gemeenschap niet. Op een dag in maart 2005 ging iemand van de familie Nwakocha de grond bewerken. Een lid van de familie Abalonu zag dit en trommelde zijn familieleden op. De persoon van de familie Nwakocha die het land bewerkte werd dood geslagen. Hierop belde uw vader de politie op die op haar beurt een aantal leden van de familie Abalonu arresteerde. De leden van de familie Abalonu zegden dat ze uw vader zouden doden en zijn familie vernietigen. Toen u terugkeerde van school, vernam u dat uw vader vermoord werd. Thuis aangekomen zag u de lijken van uw ouders en besloot u te vluchten naar uw oom John Onyekwere te Aba. Deze vertelde u dat de leden van de familie Abalonu die gearresteerd werden, vrijkwamen en dat ze wisten dat u bij uw oom schuilde. Uw oom wilde zijn en uw leven niet riskeren en hielp u in maart 2005 vluchten naar Gabon. Na een tijdje begon u een winkel in Libreville, tot op een dag in september 2008 uw winkel – en die van en aantal anderen – gesloopt zou worden op bevel van de burgemeester. U trachtte de bulldozer tegen te houden, zodat u uw handelswaar kon redden, maar werd door de politie hardhandig gearresteerd. U zat er twee weken opgesloten tot John – een persoon die u in Gabon leerde kennen – smeergeld betaalde zodat u vrij werd gelaten. John zei dat ze u niet meer wilden zien in Gabon en zorgde ervoor dat u in december 2008 per vliegtuig het land kon ontvluchten. U kwam toe in Frankrijk en ging via België naar Noorwegen, waar u op 1 januari 2009 een asielaanvraag indiende. Er werd beslist dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag en op 16 oktober 2009 kwam u in België toe, waar u 4 november 2009 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben [verlaten] omdat u vreest dat leden van de familie Abalonu u zullen aanvallen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt u laattijdig een asielaanvraag indiende.

U verklaarde dat u Nigeria – het land waar u de nationaliteit van draagt en ten opzichte waarvan uw vluchtelingenstatus bijgevolg dient beoordeeld te worden – in maart 2005 verliet (gehoor CGVS, p.6). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u in Gabon een asielaanvraag deed, gaf u aan dat u dit niet deed, omdat er nooit eerder een Nigeriaan was die dit deed en omdat u niet wist dat dit mogelijk was (gehoor CGVS, p.11). Dit is echter geen reden om geen asiel of bescherming aan te vragen in het land waar u naartoe vluchtte en toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Gabonese autoriteiten aan te vragen. Nochtans is het UNHCR aanwezig in Gabon en behoort een asielaanvraag er tot de mogelijkheden (zie informatie in het administratief dossier).

Verder gaf u aan dat u Gabon waarschijnlijk in december 2008 verliet (gehoor CGVS, p.6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken was uw verklaring nauwkeuriger en gaf u aan dat u op 8 december 2008 vertrok uit Gabon en op 9 december 2008 toekwam in Frankrijk, waarna u de trein nam om op 9 december 2008 in België toe te komen (vragenlijst dd. 25/11/2009, vraag 34). Verder gaf u aan dat u in januari 2009 in Noorwegen toekwam en u toen asiel aanvraagde (gehoor CGVS, p.6). Toen de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal u vroeg waarom u niet vroeger een asielaanvraag indiende in Frankrijk of België, gaf u aan dat u niets van asiel afwist. U gaf aan dat u naar Noorwegen doorreisde omdat u verward was en naar een plaats wou waar uw leven veilig was (gehoor CGVS, p.6). Dat u zolang wachtte vooraleer internationale bescherming te vragen, doet echter afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in Nigeria én Gabon.

Verder gaf u aan dat men bij uw asielaanvraag in Noorwegen besliste dat België verantwoordelijk was (gehoor CGVS, p.6-7). U werd getransfereerd naar België waar u op 16 oktober 2009 toekwam (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd waarom u tot 4 november 2009 wachtte om in België een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u drie maal probeerde om asiel aan te vragen, maar dat het telkens vakantiedagen waren en dat men u zei om terug te komen (gehoor CGVS, p.7). Het is niet geloofwaardig dat u er pas drie weken nadat u een tweede maal in België toekwam in slaagde om asiel aan te vragen. Dat u zolang wachtte, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in Nigeria én Gabon.

Verder dienen volgende bemerkingen gemaakt te betreffende uw vrees voor vervolging in Nigeria, het land waar u de nationaliteit van draagt en ten opzichte waarvan uw vluchtelingenstatus bijgevolg dient beoordeeld te worden.

U verklaarde dat er op een gegeven moment een conflict over grond ontstond tussen de families Abalonu en Nwakocha en dat de gemeenschap – welke bevoegd is bij conflicten over grond – had beslist dat het stuk grond aan de familie Nwakocha toebehoorde. U wist echter niet wanneer dit conflict ontstond (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat leden van de familie Abalonu in maart 2005 een familielid van de familie Nwakocha dood sloegen waarop uw vader Onyekwere de politie opbelde toen hij dit vernam. De politie kwam en arresteerde een aantal leden van de familie Abalonu (gehoor CGVS, p.9). U kon van geen enkel gearresteerd familielid de naam geven en wist ook niet of de moordenaars gearresteerd werden. Verder dacht u dat de mensen die gearresteerd werden, opgesloten werden en dacht u dat ze nadien vrijgelaten werden (gehoor CGVS, p.9). Verder gaf u aan dat leden van de familie Abalonu zegden dat ze uit wraak uw vader zouden doden en zijn familie vernietigen. U gaf aan dat de familie Abalonu uw vader wou vernietigen omdat ze rijk zijn en uw vader buiten zijn bevoegdheid ging door de politie te bellen (gehoor CGVS, p. 8-9). Er dient te worden opgemerkt dat het normaal is dat iemand die de titel 'beschermer van het volk' (gehoor CGVS, p.7) draagt, de politie belt wanneer er iemand vermoord wordt. Dat men daarom uw vader zouden doden en zijn familie vernietigen lijkt op zijn minst buiten proportie. (gehoor CGVS, p.9). Verder gaf u aan dat uw ouders op een dag in maart 2005 door iemand van de familie Abalonu vermoord werden en dat u besloot te vluchten naar uw oom John Onyekwere te Aba (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat uw ouders door iemand van de familie Abalonu vermoord werden, gaf u aan dat u dit geloofde omdat ze zegden dat ze hem en uw familie gingen doden en dat u vader met niemand anders problemen had. Verder gaf u aan dat uw moeder gedood moest worden, omdat ze anders getuige kon zijn indien het een zaak werd. Verder gaf u aan dat – indien u ook thuis was – u ook gedood kon worden (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd waarom men u zou doden, vermits u niet betrokken was bij het conflict, en u geen getuige was bij de moord op uw ouders, gaf u aan dat ze u konden doden indien u aanwezig was en dat ze niemand in huis zouden laten leven, want dat er anders een getuige zou zijn. Toen u opnieuw gevraagd werd waarom men u zou doden, vermits u geen getuige was, gaf u aan dat men uw ouders doodde en dat ze u ook zouden kunnen doden, vermits ze eerder zegden dat ze uw vader zouden doden en zijn familie vernietigen (gehoor CGVS, p.9 en 11). Verder verklaarde u dat de familie Abalonu uw oom John bedreigde en dat ze zegde dat ze wisten dat u bij hem zat (gehoor CGVS, p.11). Indien leden van de familie Abalonu u daadwerkelijk wilden te grazen nemen, zouden ze u aanvallen in plaats van uw oom te informeren. Bovendien gaf u aan dat leden van de familie Abalonu bij uw weten nooit naar het huis van uw oom John kwamen om u te zoeken (gehoor CGVS, p.11). Gelet op bovenstaande gissingen en onwetendheden betreffende het conflict tussen de familie Nwakocha en leden van de familie Abalonu én de nasleep ervan, maakt u het niet concreet en geloofwaardig dat u problemen zou kennen met de familie Abalonu.

Toen u gevraagd werd of u bij de politie aangifte deed van de dubbele moord, antwoordde u ontkennend en verantwoordde u dit door te stellen dat u angst had en weglopen het beste was wat u kon doen. Toen u gevraagd werd of u bij de politie bescherming aanvraagde, gaf u aan van niet, omdat de politie in Nigeria u geen bescherming kan geven. Ook liet u na om bescherming te vragen bij 'koning' van Okrika Nweke, 'His Royal Highness Eze Uju I', omdat men u geen bescherming kon geven (gehoor CGVS, p.10). Men mag echter van u verwachten dat u op zijn minst pogingen doet om alle beschermingsmaatregelen in uw land van herkomst tracht uit te putten. Het feit dat u naliert dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

Toen u gevraagd werd of u – sinds u Nigeria verliet – nog contact had met personen in Nigeria, gaf u aan van niet, maar dat u soms belde met Nigerianen die u in Gabon leerde kennen en die terug keerden naar Nigeria. Deze wisten echter niets te zeggen in verband met de problemen die u in Nigeria kende, omdat u hen zulke zaken nooit zei. U gaf verder aan dat u uw oom John ook nooit contacteerde, omdat u zijn telefoonnummer niet hebt én omdat u geen reden hebt om hem te bellen. Toen u erop gewezen werd dat u zich misschien kon informeren over de zaak waarom u Nigeria verliet, gaf u aan dat hij er niets mee te maken heeft (gehoor CGVS, p.5). Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Overigens dient volgende bemerking gemaakt te worden betreffende de door u aangehaalde problemen in Gabon.

Artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie stelt dat een "vluchteling" de persoon is "die, (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, (...)", waaruit noodzakelijkerwijze dient afgeleid te worden dat uw asielerzoek enkel

beoordeeld dient te worden ten aanzien van Nigeria, het land waarvan u de nationaliteit bezit, en niet ten aanzien van Gabon.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde uw Nigeriaans paspoort (Nr. A2921068, dd. 8 maart 2005) voor waaruit uw identiteit blijkt, welke niet in twijfel wordt getrokken. Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u uw paspoort gebruikte om van Gabon naar Europa te reizen en dat u op 9 december 2008 in Frankrijk toekwam, wat niet in twijfel wordt getrokken. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg vanuit Nigeria naar Gabon moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Verzoekers bewering dat hij het Schengenvisum, visum type C, niet zelf heeft aangevraagd bij de Belgische ambassade in Brazaville en daarenboven niet wist dat het verkregen visum voor België bestemd was (zie interview DVZ) kan niet overtuigen. Een visum C dient persoonlijk te worden aangevraagd, wat ook blijkt uit de reisgegevens in verzoekers paspoort met name uit het uitreisvisum van Gabon van 6 oktober 2008 met terugkeerstempel op 8 december 2008 nu het Schengenvisum geldig was vanaf 1 december 2008. Verzoeker heeft zijn reis naar Europa aldus zelf voorbereid en georganiseerd.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Indien verzoeker terecht verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 20 november 2001, nr. 100.940, Decruynaere) waarin gesteld wordt dat "*De materiële motiveringsplicht*" inhoudt "*dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden*" dan gaat hij eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling en dit ook geldt voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

3.2. Uit verzoekers verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Aldus dient, in overeenstemming met artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève, verzoekers asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van zijn problemen in Nigeria.

3.3. Verzoeker stelt "*Aangaande het laat aanvragen van een asielaanvraag, deelt verzoeker mee dat hij op 16 oktober 2009 toekwam in België. Hij bevestigt dat hij tot drie keer toe asiel wou aanvragen, maar dat men hem telkens zei van later terug te komen*". Verzoekers bewering vindt geen grondslag in het

administratieve dossier. Bovendien, voor zover verzoekers bewering waarachtig is, kan dit zijn laattijdigheid niet verschonen nu verzoeker over een periode van drie weken slechts drie maal trachtte de Belgische asiendiensten te benaderen wat een duidelijk aanwijzing is van de geringe prioriteit van zijn beweerde nood aan internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker niet toegelicht waarom hij naliel in Gabon asiel aan te vragen. Aldus blijft de bestreden beslissing op dit punt gehandhaafd.

3.4. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de moord op zijn ouders en de bedreigingen van de familie Abalonu en zijn vrees bovendien gebaseerd is op vermoedens en geruchten. Waar verzoeker mededeelt *“zodanig getraumatiseerd te zijn door de feiten, dat hij bepaalde dingen niet met zekerheid kan bevestigen”* kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker voorheen nooit melding maakte van een trauma en hij ook thans bij loutere beweringen blijft. Verzoeker is een succesvolle zakenman en geschoold. Er kan dan ook minstens verwacht worden dat hij weet waarom hij asiel aanvraag. Daarenboven zouden de voorgehouden gebeurtenissen in het geheugen gegrift zijn indien zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven; derhalve vormen vergetelheid, zenuwen, een instabiele emotionele toestand of verwarring geen aanvaardbare verklaring.

3.5. Verzoeker beperkt zich voorts in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Hij legt geen enkel nuttig element neer ter ondersteuning van zijn asielrelaas te Nigeria, noch van zijn problemen in Gabon. Aldus blijft verzoeker in gebreke de feiten aan te tonen, waaronder de landbetwisting, de functie van zijn vader en diens overlijden, de moord op de landarbeider en alle nuttige gegevens over een overigens publieke kwestie waarbij vele leden van de gemeenschap betrokken waren. Bovendien en voor zover verzoekers relaas waarachtig is -quod non-, heeft hij geen beroep gedaan op nationale bescherming na de moord op zijn ouders terwijl hij geen problemen kende met de Nigeriaanse autoriteiten. Zijn verklaring *“Ik vroeg geen bescherming, want ik weet dat de politie in Nigeria die niet kan geven, zeker niet als je geen geld hebt”* (zie gehoorverslag CGVS, p.10) kan niet overtuigen nu uit zijn verklaringen eveneens blijkt dat zijn vader door de gemeenschap werd verkozen, *“In hele gemeenschap had niemand anders [dan de familie Abalonu] probleem met mijn vader”* (zie gehoorverslag CGVS, p.10) en bijgevolg niet aannemelijk is dat de politiediensten of de lokale gemeenschap hem geen bescherming konden bieden. Tot slot deed verzoeker geen beroep op de hulp van ‘koning’ Eze Uji I hoewel zijn vader door hem werd aangesteld en het redelijk is te verwachten dat een ‘koning’ veel ontzag geniet en, indien nodig, enige bescherming kan bieden. De blote bewering uit het verzoekschrift *“Hij bevestigt eveneens dat hij geen bescherming kon inroepen van zijn nationale autoriteiten”* is niet ernstig nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij nooit een poging heeft ondernomen om nationale bescherming in te roepen. Aldus blijven de motieven van de bestreden beslissing gehandhaafd en toont verzoeker niet aan problemen te hebben gekend in Nigeria.

3.6. Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker noch tijdens zijn verblijf in Gabon, noch sinds zijn komst naar Europa getracht heeft contact op te nemen met zijn oom, familie of een kennis in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en 13) om te informeren naar het eventuele moordonderzoek van zijn ouders en de mogelijke gevaren bij een terugkeer naar Nigeria. Een dergelijk gebrek aan initiatief dat nochtans zeker van een zakenman kan verwacht worden, staat haaks op de ernst van de aangebrachte feiten en ondermijnt verder zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

3.7. De voorgelegde verblijfskaart van Gabon, biedt geenszins ondersteuning aan zijn voorgehouden problemen in Nigeria en Gabon.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Het verzoekschrift stelt "Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet".

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker toont in casu geenszins aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van 48/4 van de Vreemdelingenwet nu hij geen concrete elementen ter staving voorlegt, noch overtuigende en geloofwaardige verklaringen aflegt. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en gedraagt zich verder naar de wijsheid van de Raad bij de beoordeling ervan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK